

Arrest

**nr. 66 068 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 26 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 mei 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Deze vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Roma-origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Podujevo, gelegen in de gelijknamige gemeente in Kosovo. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 vluchtte u uit Podujevo en verbleef u in de bossen en de dorpen in de omgeving van de stad. Doordat een belendend huis tijdens de oorlog in brand werd gestoken, liep het dak van uw woning schade op. In 2001 of 2002 keerde u terug naar Podujevo. Om in uw levensonderhoud te voorzien verzamelde en verkocht u ijzer en karton en werkte u in de winkel van een buurman. Kort na uw terugkeer kreeg u problemen met Serviërs die in uw buurt woonden en Roma haten. Om de vijf of tien dagen vielen ze uw gezin aan. Dit gebeurde ook 's nachts. Deze Serviërs vochten met u, wierpen met stenen naar uw gezin en gooiden de ramen van uw woning stuk. In 2006 werd uw huis - vermoedelijk door Albanezen - in brand gestoken. Omdat het huis tot de fundering vernield was, bouwde u er een kleine barak naast waar u en uw gezin konden wonen. Vanaf 2007 of 2008 werd u op straat wekelijks mishandeld door Albanezen. Ze sloegen en schopten u en namen uw boodschappen af. Ze sneden met een mes in uw arm en verbrandden uw gezicht. Om de twee of drie weken vielen ze binnen in uw woning. Ze mishandelden u en uw gezin en trachtten om uw vrouw, N.(...) M.(...) (OV 6.603.000), te verkrachten. U en uw gezin leefden voortdurend in angst. Omdat u in Kosovo niet op bijstand van de politie kon rekenen en u evenmin sociale bijstand kreeg besloot u uw land te verlaten. Op 24 maart 2010 verliet u samen uw gezin Kosovo richting België, waar u op 26 maart 2010 aankwam en dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U legde ter staving van uw identiteit geen documenten neer.

B. Motivering

Allereerst merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. U bent er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Podujevo/Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in maart 2010. Zo bent u, net als uw partner, niet in het bezit van enig document waaruit jullie identiteit, jullie nationaliteit en jullie verblijf in Podujevo/Kosovo voor uw komst naar België blijkt. U bent ondermeer niet in het bezit van een identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen voor de oorlog over een identiteitskaart te hebben beschikt, maar dit document zou, samen met de identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen, vernietigd geweest zijn toen uw huis afbrandde in 2006. U verklaarde dat u nadien hebt geprobeerd om nieuwe identiteitsdocumenten te krijgen maar dat de Albanezen jullie niet wilden binnenlaten omdat jullie Roma zijn en zij jullie haten (CGVS, p. 6-7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat de gemeente Podujevo nauw samenwerkt met de NGO Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K) voor de civiele registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) en de afgifte van identiteitsdocumenten. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) voor de implementatie van het UNHCR-actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 van start ging. Dit houdt ondermeer in dat aanvragers worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers, en in enkele gevallen, RAE vrij te stellen van administratieve kosten. In het licht van deze informatie en gezien het feit dat het bezit van een identiteitskaart wordt vereist voor de uitoefening van de meest fundamentele rechten (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) is het niet aannemelijk dat u na 2006 in Kosovo niet meer over een identiteitskaart zou hebben beschikt. Het is bovendien bevreemdend dat u evenmin beschikt over de geboorteaktes van uw drie oudste kinderen die volgens uw verklaringen geboren werden in Podujevo in respectievelijk 2004, 2005 en 2008 (Verklaring DVZ, vraag 16). De geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken/recent verblijf in Kosovo wordt verder op de helling gezet doordat u niet op de hoogte bleek te zijn van een aantal elementaire zaken mbt het actuele Kosovo. Zo wisten u noch uw partner waarvoor UNMIK staat en hadden jullie hier zelfs nog nooit over gehoord (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 5), terwijl UNMIK een instantie is die sinds het einde van de oorlog in 1999 onlosmakelijk verbonden is met het dagelijkse leven in Kosovo. Het is immers de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam. Over KFOR (Kosovo Force), de internationale troepenmacht belast met het bewaren van de vrede en het bewaken van de veiligheid en vrijheid in Kosovo, kon u niet meer zeggen dan dat het een leger is (CGVS p. 13). Uw partner kende KFOR zelfs niet (CGVS partner, p. 5). Deze internationale troepenmacht van de NAVO is nochtans

sinds het einde van de oorlog in Kosovo ostentatief in het Kosovaarse straatbeeld aanwezig. Het is geenszins aannemelijk dat jullie indien jullie de afgelopen jaren daadwerkelijk in Kosovo zouden hebben gewoond deze organisaties niet zouden kennen. Voorts kende u geen enkele NGO werkzaam in Podujevo en geconfronteerd met de naam van de lokale Roma leider, M.(...) R.(...), moest u toegeven dat deze naam u niets zei (CGVS, p. 7-8). Voorts kan er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er naar eigen zeggen in 2010 toe gedwongen zouden hebben Kosovo te verlaten. U verklaarde dat u Kosovo verliet omdat u en uw gezin er gedurende verschillende jaren - om de vijf of tien dagen - werden aangevallen door Serviërs die met u vochten, stenen wierpen naar uw gezin en de ramen van uw woning stukgooiden (CGVS, p. 11-12 en p. 15). Daarnaast verklaarde u dat uw huis in 2006 vermoedelijk door Albanezen in brand werd gestoken. Vanaf 2007 of 2008 werd u wekelijks mishandeld door Albanezen. Ze sloegen en schopten u op straat, ze namen telkens uw boodschappen af, ze sneden met een mes in uw arm en verbrandden uw gezicht. Ze vielen om de twee of drie weken binnen in uw woning en mishandelden u en uw gezin (CGVS, p. 11-14). Deze verklaringen zijn echter weinig verenigbaar met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Podujevo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In het licht van deze informatie is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo terug kan omdat u er zal worden vermoord door de Albanezen (CGVS, p. 15-16) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met Serviërs en Albanezen geen beroep kon/kan doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. De waarachtigheid van uw bewering geen en/of geen afdoende beroep op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten te kunnen doen is derhalve in het gedrang. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt verder aangetast door de door u afgelegde tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u regelmatig naar de politie ging, maar dat die u zelfs niet wilde binnenlaten wanneer u er aankwam (CGVS, p. 6). Nadien beweerde u dan weer dat u weldegelijk naar de politie stapte nadat uw woning in brand werd gestoken in 2006, dat u twee of drie jaar geleden zelfs een maand lang bijna constant bij de politie langs ging om er te klagen over Serviërs die u en uw gezin aanvielen en dat u er tevens regelmatig heen ging omdat Albanezen in uw woning binnenvielen en uw vrouw probeerden te verkrachten. U stelde dat u telkens ontvangen werd bij de politie en er ook klacht kon neerleggen. De politie kwam echter nooit ter plaatse om uw diverse klachten te onderzoeken (CGVS, p. 13, p. 14 en p. 16). Wat betreft uw verklaring dat u ondanks herhaalde pogingen geen kindergeld of een uitkering kon krijgen (CGVS, p. 10) dient ten slotte worden gesteld dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg ...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van

politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo onder meer in september 2006 (cfr. supra) en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling ... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten, van Roma-origine te zijn en afkomstig te zijn uit de stad Podujevo gelegen in de gelijknamige gemeente in Kosovo. Tijdens de oorlog in Kosovo in 1999 vluchtte u uit Podujevo nadat Albanezen u uit uw woning hadden verdreven. Rond 2002 kregen u en uw partner, B.(...) B.(...) (OV 6.603.007), problemen met Serviërs. Om de vijf of tien dagen vielen ze jullie aan. Dit gebeurde ook 's nachts. Deze Serviërs vochten met uw partner, wierpen met stenen naar uw gezin en gooiden de ramen van jullie woning stuk. In 2006 werd jullie huis vermoedelijk door Albanezen in brand gestoken. Omdat het huis tot de fundering vernield was, bouwde uw partner er een kleine barak naast waar jullie konden wonen. Vanaf 2007 of 2008 werden jullie regelmatig mishandeld door Albanezen die jullie woning binnenvielen en meermaals trachtten om u te verkrachten. U en uw gezin leefden voortdurend in angst. Omdat jullie niet op bijstand van de politie konden rekenen besloten jullie Kosovo te verlaten. Op 24 maart 2010 verliet u samen uw gezin Kosovo illegaal in een vrachtwagen richting België, waar u op 26 maart 2010 aankwam en dezelfde dag nog een asielaanvraag indiende. U legde ter staving van uw identiteit geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als die ter zake door uw echtgenoot, B.(...) B.(...), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Allereerst merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. U bent er niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in Podujevo/Kosovo tijdens de laatste jaren voor uw vertrek naar België in maart 2010. Zo bent u, net als uw partner, niet in het bezit van enig document waaruit jullie identiteit, jullie nationaliteit en jullie verblijf in Podujevo/Kosovo voor uw komst naar België blijkt. U bent ondermeer niet in het bezit van een

identiteitskaart afgeleverd door de tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo (UNMIK), die in de periode juni 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 verantwoordelijk was voor de afgifte van identiteitsdocumenten in Kosovo, of van een Kosovaarse identiteitskaart die afgeleverd wordt sinds de afkondiging van voornoemde onafhankelijkheid van het land. U gaf te kennen voor de oorlog over een identiteitskaart te hebben beschikt, maar dit document zou, samen met de identiteitsdocumenten van uw vrouw en kinderen, vernietigd geweest zijn toen uw huis afbrandde in 2006. U verklaarde dat u nadien hebt geprobeerd om nieuwe identiteitsdocumenten te krijgen maar dat de Albanezen jullie niet wilden binnenlaten omdat jullie Roma zijn en zij jullie haten (CGVS, p. 6-7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat de gemeente Podujevo nauw samenwerkt met de NGO Civil Rights Program – Kosovo (CRP/K) voor de civiele registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) en de afgifte van identiteitsdocumenten. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR (United Nations High Commissioner for Refugees) voor de implementatie van het UNHCR-actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 van start ging. Dit houdt ondermeer in dat aanvragers worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers, en in enkele gevallen, RAE vrij te stellen van administratieve kosten. In het licht van deze informatie en gezien het feit dat het bezit van een identiteitskaart wordt vereist voor de uitoefening van de meest fundamentele rechten (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) is het niet aannemelijk dat u na 2006 in Kosovo niet meer over een identiteitskaart zou hebben beschikt. Het is bovendien bevreemdend dat u evenmin beschikt over de geboorteaktes van uw drie oudste kinderen die volgens uw verklaringen geboren werden in Podujevo in respectievelijk 2004, 2005 en 2008 (Verklaring DVZ, vraag 16). De geloofwaardigheid van uw beweerde onafgebroken/recent verblijf in Kosovo wordt verder op de helling gezet doordat u niet op de hoogte bleek te zijn van een aantal elementaire zaken mbt het actuele Kosovo. Zo wisten u noch uw partner waarvoor UNMIK staat en hadden jullie hier zelfs nog nooit over gehoord (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 5), terwijl UNMIK een instantie is die sinds het einde van de oorlog in 1999 onlosmakelijk verbonden is met het dagelijkse leven in Kosovo. Het is immers de door de Verenigde Naties in het leven geroepen organisatie die vanaf juli 1999 tot de onafhankelijkheid van Kosovo het administratieve toezicht en bestuur in Kosovo waarnam. Over KFOR (Kosovo Force), de internationale troepenmacht belast met het bewaren van de vrede en het bewaken van de veiligheid en vrijheid in Kosovo, kon u niet meer zeggen dan dat het een leger is (CGVS p. 13). Uw partner kende KFOR zelfs niet (CGVS partner, p. 5). Deze internationale troepenmacht van de NAVO is nochtans sinds het einde van de oorlog in Kosovo ostentatief in het Kosovaarse straatbeeld aanwezig. Het is geenszins aannemelijk dat jullie indien jullie de afgelopen jaren daadwerkelijk in Kosovo zouden hebben gewoond deze organisaties niet zouden kennen. Voorts kende u geen enkele NGO werkzaam in Podujevo en geconfronteerd met de naam van de lokale Roma leider, M.(...) R.(...), moest u toegeven dat deze naam u niets zei (CGVS, p. 7-8). Voorts kan er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u er naar eigen zeggen in 2010 toe gedwongen zouden hebben Kosovo te verlaten. U verklaarde dat u Kosovo verliet omdat u en uw gezin er gedurende verschillende jaren - om de vijf of tien dagen - werden aangevallen door Serviërs die met u vochten, stenen wierpen naar uw gezin en de ramen van uw woning stukgooiden (CGVS, p. 11-12 en p. 15). Daarnaast verklaarde u dat uw huis in 2006 vermoedelijk door Albanezen in brand werd gestoken. Vanaf 2007 of 2008 werd u wekelijks mishandeld door Albanezen. Ze sloegen en schopten u op straat, ze namen telkens uw boodschappen af, ze sneden met een mes in uw arm en verbrandden uw gezicht. Ze vielen om de twee of drie weken binnen in uw woning en mishandelden u en uw gezin (CGVS, p. 11-14). Deze verklaringen zijn echter weinig verenigbaar met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Podujevo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. In het licht van deze informatie is uw uitspraak dat u niet naar Kosovo terug kan omdat u er zal worden vermoord door de Albanezen (CGVS, p. 15-16) dan ook een blote bewering die niet gestoeld is op enige objectieve informatie aangaande de actuele situatie in Kosovo. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde problemen met Serviërs en Albanezen geen beroep kon/kan doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als

toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. De waarachtigheid van uw bewering geen en/of geen afdoende beroep op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten te kunnen doen is derhalve in het gedrang. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt verder aangetast door de door u afgelegde tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u regelmatig naar de politie ging, maar dat die u zelfs niet wilde binnenlaten wanneer u er aankwam (CGVS, p. 6). Nadien beweerde u dan weer dat u weldegelijk naar de politie stapte nadat uw woning in brand werd gestoken in 2006, dat u twee of drie jaar geleden zelfs een maand lang bijna constant bij de politie langs ging om er te klagen over Serviërs die u en uw gezin aanvielen en dat u er tevens regelmatig heen ging omdat Albanezen in uw woning binnenvielen en uw vrouw probeerden te verkrachten. U stelde dat u telkens ontvangen werd bij de politie en er ook klacht kon neerleggen. De politie kwam echter nooit ter plaatse om uw diverse klachten te onderzoeken (CGVS, p. 13, p. 14 en p. 16). Wat betreft uw verklaring dat u ondanks herhaalde pogingen geen kindergeld of een uitkering kon krijgen (CGVS, p. 10) dient ten slotte worden gesteld dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden (hoge werkloosheid, belemmeringen in de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg ...). Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo onder meer in september 2006 (cfr. supra) en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling ... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsook van het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen vooreerst dat de formele motiveringsplicht werd geschonden en wijzen erop dat het Vluchtelingenverdrag humanitaire doelstellingen heeft. Verder vermelden verzoekers voor wat “*Servië*” betreft, het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat er zeer ernstig kan worden getwijfeld aan het beweerde continue en recente verblijf tot maart 2010. Verzoekers merken op dat uit het feit dat zij geen documenten bezitten waaruit hun identiteit, nationaliteit en hun verblijf voor hun komst naar België blijkt, niet kan worden afgeleid dat ze niet uit Kosovo afkomstig zouden zijn. Verzoekers’ documenten werden namelijk in 2006 vernietigd en ze zijn er niet in geslaagd om nieuwe documenten aan te maken. Wat de geloofwaardigheid van hun verblijf betreft, argumenteren verzoekers dat zij niet geletterd zijn en niet weten waarvoor UNMIK staat en daar ook nog nooit over hebben gehoord. Verzoekers merken op dat het normaal is dat ze niet geregistreerd zijn, aangezien volgens het rapport er nog tienduizenden Roma niet geregistreerd zijn. Verzoekers stellen dat er wel geloof kan worden gehecht aan de problemen die hen in 2010 toe gedwongen hebben Kosovo te verlaten. Ze herhalen wat ze eerder hebben verklaard in het gehoor, namelijk dat zij Kosovo verlieten omdat zij en hun gezin er gedurende verschillende jaren werden aangevallen door Serviërs, dat hun huis in 2006 vermoedelijk door Albanezen in brand werd gestoken en zij vanaf 2007 of 2008 wekelijks door Albanezen werden mishandeld. Deze verklaringen zijn volgens verzoekers verenigbaar met de realiteit. Verzoekers zijn verder van mening dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt in verband met de veiligheidssituatie in Kosovo, zeer relatief is. Ze verwijzen naar verschillende organisaties, zoals Amnesty International en Human Rights Watch die het anders stellen en citeren uit rapporten betreffende de gedwongen terugleiding naar Kosovo. Wat de socio- economische situatie betreft herinneren verzoekers de Raad eraan dat het Commissariaat-generaal bevestigt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio- economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, die begint met een gebrek aan registratie. Verzoekers vermelden verder in dit verband een passage van “*de Heer Adam*” waarin gesteld wordt dat de Kosovaarse overheid zich hiervan bewust is, maar geen stappen onderneemt ter eliminatie van dit probleem.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “*die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.*”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit

begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de Kwalificatierichtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen.

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). De Raad stelt vast dat verzoekers geen documenten hebben neergelegd waaruit hun identiteit en nationaliteit zou moeten blijken (stuk 16, bijlage 26). Verzoekers verklaarden echter dat ze de Kosovaarse nationaliteit bezitten (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 01/04/2011, p. 3; stuk 5 CGVS verzoekster 01/04/2011, p. 2). In hun verzoekschrift werpen ze op dat uit het gebrek aan documenten niet kan worden afgeleid dat zij niet uit Kosovo afkomstig zijn. In de nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op dit aspect, waardoor de Raad zich met betrekking tot de bepaling van het land ten aanzien waarvan de nood aan bescherming dient te worden getoetst enkel kan baseren op verzoekers' verklaarde nationaliteit, met name Kosovo.

2.5. De Raad merkt op dat verzoekers het gebrek aan documenten met betrekking tot hun Kosovaarse nationaliteit niet compenseren door een gedegen kennis over dit beweerde land van herkomst. De Raad stelt op grond van het administratief dossier vast dat verzoekers niets weten over UNMIK, KFOR, NGO's die werkzaam zijn in Podujevo en R.M., de lokale Roma leider (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 01/04/2011, p. 5, p. 6, p. 7 – 8 en p. 13). Zoals hierboven weergegeven, beschouwt de Raad hun nationaliteit tot nader order als bewezen, maar dwingen de onwetendheden de Raad ertoe ernstig te twifelen aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten, die verzoekers in Kosovo, en meer bepaald in Podujevo, situeren. Ter verschoning voeren verzoekers aan dat zij niet geletterd zijn, maar deze ongeletterdheid volstaat niet om het vastgestelde gebrek aan kennis over elementaire gegevens met betrekking tot het land van hun beweerde nationaliteit (cf. RvS 21 september 2004, nr. 135.139) te verschonen en aldus de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te herstellen.

2.6. Wat de vervolgingsfeiten zelf betreft, met name het platbranden van hun huis door Albanezen in 2006 en de frequente aanvallen, zowel door Serviërs als Albanezen in 2007 of 2008, constateert de Raad dat deze niet stroken met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt immers dat sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van Roma, Ashkali en Egyptenaren in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Podujevo in het bijzonder objectief verbeterd en bevredigend zijn (stuk 17, Landeninformatie, SRB Kosovo, veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren). Uit dit stuk blijkt eveneens dat de veiligheidssituatie over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven, dat in diverse regio's van Kosovo reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer werden gemeld of zich al lang geen veiligheidsincidenten meer voordeden waarbij de RAE- (Roma, Ashkali en Egyptenaren) gemeenschappen betrokken waren, dat voormelde drie groepen zo goed als overal over een volledige bewegingsvrijheid beschikken, dat in meerdere gemeenten zij vrij kunnen bewegen binnen hun gemeente en zelfs daarbuiten en dat zij regelmatig naar andere gebieden van Kosovo reizen. De beweerde problemen worden in het licht van deze informatie als niet aannemelijk beschouwd. Verzoekers kunnen immers geenszins worden bijgetreden waar zij stellen dat hun verklaringen verenigbaar zijn met de realiteit. De documenten van Human Rights Watch en Amnesty International, die verzoekers in dit verband in hun verzoekschrift citeren, zijn niet bij machte de vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen. Uit deze rapporten kan immers niet worden afgeleid dat er wel degelijk etnisch geïnspireerde incidenten plaatsvonden in de periode waarin verzoekers de vervolgingsfeiten situeren. De Raad wijst er bovendien op dat de door hen aangehaalde rapporten betrekking hebben op de gedwongen terugkeer van minderheden naar Kosovo *“Rights Displaced: Forced Returns of Roma, Ashkali and Egyptians from Western Europe to Kosovo”*, hetgeen *in casu* niet aan de orde is, aangezien de bestreden beslissing de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft die geen gedwongen terugleiding van verzoekers inhoudt.

2.7. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Door hun blote bewering dat ze geen kindergeld en uitkeringen kregen, en aangezien zij niet bij machte zijn te verhelderen om welke redenen zij van deze bijstand verstoken bleven (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 01/04/2011, p. 10), maken verzoekers de *nexus* met het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk. Ook uit verzoekers' betoog met betrekking tot de povere socio-economische positie van Roma, die volgens verzoekers trouwens haar grondslag vindt in het gebrek aan registratie, kan niet worden afgeleid dat deze aan één van de redenen uit het Vluchtelingenverdrag kan worden gekoppeld.

2.8. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "*minimum level of severity*" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Het ontberen van kindergeld en uitkeringen, zonder dat de reden daarvoor door verzoekers wordt uiteengezet (*cf. supra*), kan niet als ernstige schade worden beschouwd. Door zich verder in hun verzoekschrift te baseren op de socio-economische problemen waarvan alle Roma in Kosovo het slachtoffer zijn, tonen verzoekers niet aan dat hun individuele situatie als 'ernstige schade' dient te worden gekwalificeerd. Verzoekers maken met hun betoog evenmin aannemelijk dat er in Kosovo een situatie van willekeurig geweld heerst zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Ten overvloede wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen, anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaarden dat de politie hen niet wilde helpen (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 01/04/2011, p. 13; stuk 5 gehoorverslag CGVS verzoekster 01/04/2011, p. 7). Nochtans blijkt uit de evaluatie van de op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikbare informatie, gebaseerd op verscheidene onafhankelijke, objectieve, actuele en betrouwbare bronnen, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekpartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze *an sich* etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat er heden niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten (stuk 17, Landeninformatie, SRB Kosovo, Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid voor Roma, Ashkali en Egyptenaren). Verzoekers doen geen afbreuk aan deze informatie. De verklaring dat verzoekers geen en/of geen afdoende beroep op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten kunnen doen, is niet aannemelijk. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt overigens nog verder aangetast door de door eerste verzoeker afgelegde tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Eerste verzoeker verklaarde namelijk aanvankelijk dat hij regelmatig naar de politie ging, maar dat hij daar niet werd binnengelaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 01/04/2011, p. 6), terwijl hij later beweerde dat hij ontvangen werd bij de politie en er klacht kon neerleggen, maar dat de politie nooit ter plaatse kwam om de klachten te onderzoeken (stuk 5, gehoorverslag CGVS verzoeker 01/04/2011, p. 13, p. 14 en p. 16). Ook uit de

tekst van “*de Heer Adam*” die verzoekers in hun verzoekschrift citeren en die de economische situatie van Kosovo beschrijft, kan niet worden afgeleid dat de Kosovaarse overheid in gebreke zou blijven om bescherming te bieden zoals omschreven in artikel 48/5, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN